

Sevgili Narcissus, Benimle Bir Sergi Gezer Misin?

Yoğunluk'un ilk sergisi 'Axis Mundi'yi, biraz da sergi tarihinin uzatılmasının verdiği rahatlıkla ancak bu hafta gezebildim.

Celaleddin Çelik

19 Haziran 2014,
09:13
467 defa okundu.

facebook'ta paylaş

twitter'da bahset

Google'da paylaş

Bir yaz ikindisinde tarihi yanmadadan Haliç'in kopardığı Pera'nın Asmalimescit'inin gün ışığına boyanmış 19. yüzyıl kokan levanten sokakları arasında yürüyüp, adresi buldum. Adahan aşınâ olduğum bir yapıydı, komşuları gibi. Ancak az sonra içinden başka bir âleme geçit olduğuna öğreneceğimi tahmin edemezdim. Eskiler öğrenmenin üç kademesinden bahseder; ilm'el-yakın (bilgi ile tanıma ve öğrenme), ayn'el-yakın (gözle görerek bilme) ve hakk'al-yakın (bilginin hakikatine erme). Bu tecrübe, sanırım ilk iki kademenin biraz üstünde idi.

Lobiden bodrum kata açılan kapının arkasında, her türlü süsten ve ârazdan arınmış 150 yıllık tuğla duvarlarla karşılaştım. Bu çıplak duvarlar, yapının yatak odası, ev hali idi adeta. Ziyaretçisine mahremine açmış, ondan saklayacak bir şeyi olmaktan uzak, oldukça samimi ve açık bir dille anlatacakları vardı. Burası 150 yıllık bir mahzendi, ve yerin altına doğru inen bu basamaklar bizi ikindi güneşinin süslediği Kamondo binasından ayırıp, onun ruhu ile tanıştırmıştı adeta.

Axis Mundi, iki âlemin buluştuğu yerd, yerin merkezi.

Yerin merkezi nerede olurdu bilemem, ama cinsi ne olurdu diye düşününce, cevap elbette su'dur.

Peygamber yağmurda ıslanırken ne güzeldir

Peygamber ıslanırken yağmur ne güzeldir¹

Çünkü canlı olan her şey sudan yapılmıştı.²

Bu iki âlemin buluştuğu yerde, suyun ev sahibi olan kuyu ile ona ev sahipliği yapan mekânın aksları, birbirini tam tutmuyor. Bu öyle heyecan verici bir désaxer olma durumu ki, merkezler arasındaki bu hayati fark, hareketi doğuruyor sanki. Merkezler birbirini tutsa hareket oluşmayacak, herşey sabit kalacaktı; hareket olmadığında hayat da olmayacaktı. Bu iki aks arasındaki fark, hayatın kaynağı sanki.

Yerin altında, 2001: A Space Odyssey'den bir sahnenin içindeymişçesine o kuyuya bakarken, Nesimî'yi de hatırladım:

Gâh çıkarım gökyüzüne / Seyrederim âlemi

Gâh inerim yeryüzüne / Seyreder âlem beni

Ay altı âlem ile ay üstünün buluştuğu bu noktada, söylediklerinin bedeli olarak feci bir idamla canını vermiş olan Nesimî, capcanlı bir tanık. Onu, gâh çıktığı, gâh indiği vakitlerde değil, bu ikisinin arasında yakalayıp, bazı sorular sormak lazım. Bir ucu gökte, diğeri yerde, bir ucu beyaz, diğeri siyah ise bu seyahatin, aradaki tonların neler olduğunu merak ederim çünkü, o tonlarda nelerin, nasıl tecrübe edildiğini. Simsiyah kuyudaki suyun berrak yansımada, hangi tecelliler aks ediyor yukarıdaki dünyadan? Kuyunun içinde aşağıdan filizlenen hangi renkler var?

Narcissus acaba yüzeydeki yansımayı değil, arkasındaki dünyayı görebilse, kime âşık olurdu?

Adahan'ın lobisine geri dönmekle, huzurlu bir mekânı terk etmiş, gürültüye ayak basmış idim. Mahzenin sıkıcı, boğucu ve korkutucu olmasını beklerdim halbuki. Narcissus belki de aşağıda kaldı, ihtimal ki onun vakti benden boldu.

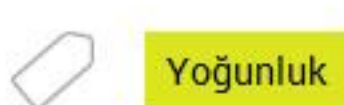
¹ Alper Gencer, Cevapsız Bir Çağrı Olarak Devlet, V.

² 21/30

* Başlık görseli Murat Germen'e aittir.

Etiketler

Yorumlar

Yorum bırakmak için giriş yapmalısınız!

Henüz yorum yapılmamış!

BU BÖLÜME SPONSOR OLABİLİRSİNİZ

Okunan	Yorumlanan
3082	Istanbul'da Büyük Tufanı Beklerken
1446	Mimarlığı Öpmek
419	Günahkâr Kadınlar Cetveli
159	Arkadaşım Ahtapot ve Mimarlık*